

A man in a black leather jacket and a black leather cap is shown from the chest up. He is smoking a cigarette and holding a lit lighter in his right hand. He is also holding a white envelope or piece of paper in his left hand. The background is dark and rainy, with rain falling all around him. The overall mood is gritty and noir.

Rasi Lukkari

Juuttaan evankeliumi

Rikosromaani

Pasi Lukkari on Espoolainen kirjoittaja jolta on aiemmin julkaistu novellikokoelma *Esipuhe ja muut novellit - romaani* (Mediapinta, 2009).

Tämän kirjan julkaisija Darum Media on vuonna 2013 perustettu journalismiin, kaunokirjallisuuteen ja elämäkertoihin erikoistunut tuotanto- ja kustannusosakeyhtiö.

Pasi Lukkari

**JUUTTAAN
EVANKELIUMI**

RIKOSROMAANI

DARUM **MEDIA**

Juuttaan Evankeliumi

Copyright © Pasi Lukkari

Julkaisija: Darum Media, 2015

Kannen kuva: Kimmo Lehtonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Vamistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523183773

Satoi, niin kuin nyt sataa silloin kun sataa rankasti. Voi olla että kasvit pitivät siitä, rikkaruohot ainakin pitivät. Tiesin sen, koska ne kertoivat sen minulle. Voi olla että joku muukin nautti sateesta, mene ja tiedä, eräät nauttivat kuulemma sädehoidoistakin. Itselleni oli sinänsä yhdentekevää satoiko, ja kuinka paljon, ainakin niin kauan kun sain olla sisätiloissa.

Jos nyt kuitenkin olisin joutunut sateeseen, niin ainoa siihen sopiva asuste olisi ollut nilkkoihin ulottuva paksu musta nahkatakki yhdistettynä samantyyliiseen stetsoniin, joka ei olisi ylettynyt nilkkoihin asti. Mustat aurinkolasit ja maihinnousukengät olisivat tehneet asusta kokonaisuuden, jota ajatellessa en enää halunnut lähteä ulos, vaikken juutalainen ollutkaan. Enkä ollut koskaan halunnutkaan lähteä ulos. Halusin vain spekuloida sillä miltä näyttäisin unelmieni sadeasussa jos juuri sillä hetkellä olisin lähtenyt ulos sateeseen. Siinä kaikki.

Siinä määrin masentunut saatoinkin kuitenkin olla, että kuvittelin pisaroiden rummuttelevan toimistoni kattoa.

Ankeassa todellisuudessa ne vain mäiskähtivät atomeiksi osuessaan toimistoni kattoon, jolloin niistä lähti veikeä ääni. Oli miellyttävää kuvitella niiden rummuttelevan, minkä mielikuvan uhriksi oli epäilemättä joutunut minua ennen yksi jos toinenkin historiallinen henkilö. Pelkkä kielikuvan olemassaolo puolusti tämän teorian oikeellisuutta.

Niin tai näin, käynti etelän auringossa olisi voinut auttaa masennukseen, ainakin jotakuta, mutta sen ollessa kohdallani sillä hetkellä kaikin puolin mahdotonta, sain tyytyä solariumiin. Siis jos olisin sitä halunnut ja muilta töiltäni, tällä hetkellä lähinnä punkassa makaamiselta ehtinyt. Ja mikä vain sattui tulemaan mieleeni sädehoidon ajattelemisesta. Toisaalta, vaikka olinkin ironiallani onnistunut naurattamaan itseäni, olin aina ollut sitä mieltä ettei mikään ole henkisen työn tekijälle tärkeämpää kuin hiljaisuus ja lepo. Tuo ihana olotila ja sana jota armeijassa käytettiin myös komentamiseen. Sain jatkuvasti rangaistusta sulkeisissa nauramisesta ja vain siitä syystä että olin ainoa joka ymmärsi huumorin. Enkä ollut koskaan ollut töissä henkisesti, ainakaan läsnä.

Yhtä kaikki, puhelin soi. Annoin sen soida. En tarvinnut psykologia arvioimaan sen hetkistä ihmisvihaani, jonka

kohteeksi luurin toisessa päässä oleva henkilö oli juuri tietämättään joutunut. En tarvinnut psykologia mihinkään muuhunkaan, vaikka olinkin nuoruudessani käynyt pari kertaa terapiassa. Terapeutin oli huutanut turhautuneisuuttaan jälkeeni vielä rappukäytävässäkin, mikä sinänsä oli ollut terapeutista, tahallaan tai ei.

Keskittymiseni halpaan psykologisointiin häiritsi puhelimen tilutusta ja pärryytystä siinä määrin että painoin punaista luurin kuvaa ja siirryin toivomuskammarin puolelle suorittamaan aamuvirtsausta. Minkä tuuli tuo, sen virtsa vie, ajattelin, katsahdin peiliin ja päätin mennä vielä hetkeksi lepäämään. On vaikea kestää kaltaistani huuliveikkaa heti aamusta.

Puhelimen sinnikäs tilulilu katkaisi kuitenkin haaveeni levosta joten huusin puhelimeen haloota. En jaksanut enää keksiä mitään luovempaa ratkaisua.

- Satula. Haluan tavata!

Seurasi pitkäkö hiljaisuus jota kumpikaan ei halunnut rikkoo. Aikani alkoi kuitenkin käydä pitkäksi, joten hävisin tahallani.

- Haluat tavata satulan?
- En tietenkään vaan sinut. Nimeni on Satula. Henri Satula.
- Hauska kuulla. Et siis ole täydellinen psykopaatti.
- Älä leiki, aika on kallista.
- Niin on golfin peluukin. Se on aikuisten leikkiä.
- Maksan viisi tonnia jos pystyt auttamaan. Saat kaksi huntia pelkästä kuuntelemisesta. Sillä rahalla pelaa golfiakin jo muutaman kierroksen, jos se sinua kiinnostaa.
- Kiinnostaa toki. Kerro huolesi.
- Tunnin päästä ravintola Kamasutrassa. Tumma puku ja keltainen kravatti.
- Ai molemmilla?
- Kuulemiin.

Tyypin sulki puhelimen, mitä en lainkaan ihmetellyt.
Minäkin suljin sen.

*

”Oletko pakolainen?”

Työtön, asunnoton, maahanmuuttaja, sairas,
työkyvytön tai tyhmä? T:mi Lamarialainen tarjoaa
apua byråkraattisiin problemiin! Ota yhteyttä
osoitteessa lamarialainen piste fi, tai soita numeroon
555 666. Dennis Ivanovits! Luottamuksellista
neuvontaa ja käytännön apuja!”

Mainonnan ammattilaiset nauroivat ilmoitukselleni, minä
nauroin mainonnan ammattilaisille. Töitä riitti. Muutakin
kuin loputonta nauramista. Suurin osa asiakkaistani
ilmoittautui ensi yhteydenotossaan tyhmiksi, mikä kertoi
tietysti syvästä viisaudesta. Kyllä kansa tietää, niin kuin
eräskin oraakkeli oli vaalikampanjassaan toittanut. Olin
sitä mieltä että ökyrikkaiden kissanpäivät olivat, jos ei nyt
luetut, niin luettavissa yhden käden sormilla. Suuri
enemmistö alkoi olla niin köyhää ja hyvin koulutettua, että
vallankumous jossain muodossa näytti väistämättömältä.
Esimerkkiä oli arabimaissa jo näytetty, eikä se ollut
käsittääkseni kuin jäävuoren huippu, vaikka vallan
tuntuivatkin lopulta kaappaavan aivan muut tahot kuin
älykäs ennemmistö. Diktaattorien ökyily alkoi kuitenkin olla
menneisyyttä. Suuri ennemmistö halusi osansa, ja siinä työssä

autoin parhaani mukaan. Kuka tahansa tiesi, että rikkaalta sai leikata kivekset ennen kuin se oli valmis luopumaan eurostakaan köyhän hyväksi. Ihmisyydellä on hintansa, ja rikkaimmalle prosentille se tarkoitti sitä, että köyhemmät maksakoot. Jeesustelijoiden piireissä ihmisyydellä tarkoitettiin jotakin ylevämpää, mistä osasin heitä arvostaa, vaikka muuten pidinkin etäisyyttä. Mitä muuten tuli ihmisyyteen, niin itse olisin syntynyt mieluiten miksi tahansa muuksi kuin ihmiseksi, mutta harmikseni en uskonut edes uudelleensyntymiseen. Suurin iloni juopottelun lisäksi oli kiusantekijöiden kiusaaminen. Mikä oli yksi tärkeimpiä syitä sille miksi tein, mitä tein, eli autoin kyvyttömämpiä saamaan osansa. Kiusantekijöiksi luin tässä tapauksessa varsinaisten molopäiden lisäksi myös virkamieskunnan, joka oli pantu laatimaan erilaisten avustusten ja hakemusten tekeminen niin mutkikkaaksi, ettei niitä käytännössä tarvinnut myöntää. Paitsi tietysti sille pienelle ydinjoukolle parempiosaisia, jotka olivat kehittäneet itselleen avustusautomaatin, joka lypsi ympärivuotisesti rahaa erilaisten avustusten muodossa enemmän kuin keskiverto työläinen pystyi ikinä tienaamaan.

*

Parikymmentä vuotta kestäneen avioliittoni jälkeen käteen jääneillä rahoilla olin ostanut asuntoauton, jota kutsuin myös toimistokseni. Eniten nautin siitä, että sen saattoi siirtää ajamalla koska tahansa minne tahansa. Lukuunottamatta niitä hetkiä kun en ollut ajokunnossa, saati toimistollani. Saatoin asua ja työskennellä kaupungissa tai maaseudulla, veden äärellä tai metsän siimeksessä, aina tunnelman mukaan. Laitoin parhaani mukaan kapuloita rattaisiin ja tienasin samalla jokusen euron. Taksani olivat varsin kohtuulliset, minkä mahdollisti paitsi olemattomat asuinkustannukseni, myös viimeisimmältä työnantajaltani kultaisena kädenpuristuksena, tai vähemmän runollisesti sanottuna vaikenemista vastaan saamani parin tonnin kuukausittainen eläke, jota kyseinen yritys oli omalta puoleltani harrastetun lievän kiristyksen vuoksi sitoutunut maksamaan loppuelämäni, tai vaihtoehtoisesti yhtiön loppuelämän ajan. Yhtiöstä lähtöni kuului luonnollisesti eläkkeen maksamisen ehtoihin, mikä sopi minulle paremmin kuin hyvin. Olin joutunut käsirysyyn yhtiön johtajan kanssa tämän järjestämissä pikkujouluissa, joiden ylimääräisenä ohjelmana johtaja oli kussut boolin sekaan, haukkunut suurimman osan työntekijöistä sekä lopulta raiskannut erään parikymppisen tarjoilijan. Tämän kaiken seurauksena yhtiön

alempi johto oli erottanut mainitun johtajan, mikä oli silloisen myyntipäällikön sanoja lainatakseni paitsi melko tavatonta, myös huumaaivan ihanaa. Vallan käyttö on tunne johon ei kuulemma koskaan kyllästy. Mutta tästä kaikesta oli jo aikaa, eikä se liikuttanut minua muutoin kuin eläkkeeni muodossa, jonka säännöllinen ilmestyminen pankkitililleni oli toistaiseksi jatkunut.

*

Toimistossani oli kaikki mitä moderni ihminen kuvitteli tarvitsevansa. Vessa, vesiposti, keitto, komero ja huone. Etenkin keittoon olin satsannut, sitä löytyi komeron lisäksi sieltä täältä. Komero löytyi tietysti vain sieltä missä se sijaitsi. Laulun sanat eivät sopineet siinäkään mielessä, että laskin ohjaamon omaksi huoneekseen, joten huoneita oli vessan ja vesipostin lisäksi kaksi. Enkä tiennyt mitä hemmettiä tarkoitti vesiposti. Minulla oli Mobiillilaajakaistani, postini, vettä, sähköpostini, mobiilipuhelimeni sekä automobiilini, liikkuva toimistoni. Muusta en välittänyt paskaakaan. Enkä muista. Asiakkaitanikin kestin vain siedätystarkoituksessa, olinhan sentään ihminen enkä halunnut asua loppuelämänsä alasti luolassa, vaikka olinkin pettynyt ihmiskuntaan.

Vesi postistani riitti myös pieneen bideesuihkuun, jolla saattoi pestä tarpeen vaatiessa muutakin kuin ahterinsa. Olin pessyt sillä monesti mulkkunikin.

Parisänkyni saattoi näppärästi taittaa sohvaksi jos halusi. Sohvan eteen sai taitettua juuri sen verran Hesaria leveämmän pöydän että kahvikuppi mahtui sen viereen. Toisaalta pöydälle mahtui ruhtinaallisesti myös kannettavani, kipollinen suolapähkinöitä ja grogilasi. Sekä tuhkakuppi, mikä viittasi tietysti siihen etten ollut lopettanut tupakointia vaikka kookomusnuoret paiskivatkin sen eteen töitä hartiavoimin, mikä oli ymmärrettävää koska joidenkin laskelmien mukaan se tuli yhteiskunnalle kalliiksi. Siis tupakointi, ei kokoomusnuorten paiskiminen, mikä ainakin minun puolestani olisi ollut mitä kannatettavin harrastus ja urheilulaji.

*

Tästä unelmieni toimistosta olisin kaavoihini kangistuneena kömpinyt ulos sateeseen, sateeseen jolta olisi suojannut parhaiten pitkä musta nahkatakki sekä siihen kuuluva stetsoni, ellei itseään satulaksi kutsuva toveri kansalainen olisi soittanut puhelimella ja sitä kautta saanut muutettua

suunnitelmiani siten, että päädyin syömään aamiaiseni toimistossani ehtiäkseni ravintola Kamasutraan tunnin sisällä, keltaisessa kravatussa tai ilman. Aamiaiseni koostui tonnikalasta ja oluesta, vaikken pitänyt itseäni kovinkaan boheemina. Olutkin oli vaatimatonta ykkösveroluokkaa.

Nilkkoihin asti ulottuvaa nahkatakkia stetsoneineen en tietenkään omistanut, enkä aikonut koskaan omistaakaan. Unelmat elivät omaa fiktiivistä elämäänsä, eikä niiden sekoittaminen muihin todellisuuksiin ollut koskaan järkevää, sanoivat psykologit sitten mitä halusivat. Joten pukeuduin vaatimattoman aamiaiseni jälkeen tavanomaiseen lyhyeen mustaan paksunahkaiseen takkiini, jonka kauluksiin saatoin halutessani piilottaa kalaverkkokuvioisen ikääntyvän poikamiehen kaulani. Bootseistani en ollut luopunut, vaikka muoti, psykologian tuntemus ja mahdollinen arvokkuuden tavoittelu olisi sitä vaatinut. Unelmieni stetsonin olin korvannut sinisellä lippalakilla, joka mielestäni kuvasi hyvin merikapteenillista henkeäni, vaikka se olikin ollut yksi karikko menneen avioliittoni merellä. Toinen karikko oli ollut unelmani liikuteltavasta toimistosta jossa voisi paremman tekemisen puutteessa tupakoida ja juoda viskiä. Myönsin itselleni, että olin puhunut siitä liikaakin.

Sadesää aiheutti miehessä monenlaisia tunnetiloja, joista melodramaattisuus ei ollut vähiten oksettava.

*

Joku tuli nylkyttämään toimistoni ovea. Jäin odottamaan koputusta. Pari sekuntia nylkyteltyään sitä turhaan tämä joku ilmeisesti turhaantui ja alkoi potkia sitä. Tai lyödä, mailalla tai millä lie, ääni oli hirveä. Ammattini puolesta tai silkkaa elämäkokemustani olin varautunut tällaisiin tilanteisiin, joten jo valmiiksi pukeutuneena avasin ikkunan ja painuin ulos. Toimistoni oli suunniteltu siten, että etuovelta katsottuna ulostuloni oli huomaamaton. Tein pienen kaarroksen ja hiivin parkissa seisovien autojen takaa katsomaan kiusaajaani, mielessäni ties mitä rambomaisia ajatuksia. Petyin, huojennuin ja tunsin vihaa samanaikaisesti huomattessani rähinähengen päässeensä sisään toimistooni aukosta, jonka tukkeena oli vielä muutama hetki sitten ollut ovi. Koska en tiennyt mitä tehdä, jäin hieman kauemmaksi kamerakännykkäni kanssa odottelevaan naamaa joka oli rikkonut toimistoni oven. Naamaa, joka joutuisi mitä todennäköisimmin myös korvaamaan sen, mihin hänellä ei mitä suurimmalla todennäköisyydellä olisi varaa sen enempää kuin tahtoakaan. Elämä oli sellaista.

Kyllästyin odottelemiseen muutamassa sekunnissa; olin toiminnan mies. Olisin tietysti voinut soittaa poliisille. Olisin tietysti voinut soittaa vaikka entiselle vaimolleni, mutta en soittanut. Sen sijaan päätin lähestyä hyökkääjääni takavasemmalta. Tiesin pari hyvää kikkaa joita ei kannattanut käyttää halutessaan yllättää vastustajansa, enkä nyt puhu shakista, missä pelissä siinäkin olin harjaantunut yllätyksettömyydessäni. Joten kävelin koputtamatta sisään omaan toimistooni ja tervehdin äänekkäästi tunkeutujaa. Asiakkaani olivat usein – johtuiko se sitten kouluja käymättömyydestä vai mistä – melko yllätyksellisiä lähestymisissään, enkä toki halunnut pelästyttää mahdollista asiakasta.

- Päivää taloon!
- Päivää! Anteeksi, etsin herra Ivanovitsia.
- Kun kolkutat, niin ovi aukee ja niin edespäin, tiedän, mutta mahtanet ymmärtää väärin laulun sanoman. Olen Dennis Ivanovits.

Tunkeutuja ilahtui niin paljon että hän levitti kätensä, hymyili koko naaman leveydeltä ja otti askeleen lähemmäksi kuin tullakseen halaamaan minua. Jouduin toppuuttelemaan.

Dennis tekee pyyteetöntä työtä vähempiosaisten keskuudessa. Hän auttaa byrokratian rattaisiin juuttuneita ihmispoloja jäätyään itse pakotettuna ja epäselvissä olosuhteissa varhaiseläkkeelle pimeyden rajamailla toimivan monikansallisen lääkeyhtiön palveluksesta. Menneisyys ei kuitenkaan jätä rauhaan vaan lyö palleille kuin pajavasara erään itseään Caritaksi kutsuvan asiakkaan epäsuoralla avustuksella.

Manipuloiko monikansallinen lääkeyhtiö lääkkeitä silkkaa ahneuttaan? Tapahtuuko tämä viattomien lasten terveyden kustannuksella? Missä menee raja?

Kuka tappoi Adolfin, biljardiliiton pronssisella Kekkös-näköispatsaalla palkitun ravintoloitsijan?

Onko tämä tarina totta? Onko tämä pastissi, parodiaa vai pelkkää pajunköyttä?

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi